

ENGİN ERYILDIZ

SABAHA KARŞI! ÖYKÜLERİ

SABAHA KARŞI OKUMANIZ TAVSİYE EDİLİR

Sabaha Karşı Öyküleri

Sabaha Karşı Okumanız Tavsiye Edilir

Engin ERYILDIZ

Bu kitap şu adreste satılmaktadır <http://leanpub.com/sko>

Bu versiyon şu tarihte yayımlandı 2014-03-23

ISBN 978-605-85408-1-1

This is a [Leanpub](#) book. Leanpub empowers authors and publishers with the Lean Publishing process. [Lean Publishing](#) is the act of publishing an in-progress ebook using lightweight tools and many iterations to get reader feedback, pivot until you have the right book and build traction once you do.

©2012 Engin ERYILDIZ

Kitabı tweetleyin!

Engin ERYILDIZ'a kitabını şu adresten [Twitter](#) tanıtarak yardımcı olun!

Kitap için önerilen hashtag [#sabahakarsioykuleri](#).

Kitap için diğerleri ne demiş merak ediyorsanız bağlantıya tıklayarak hashtagları arayabilirsiniz:

[https://twitter.com/search?q =#sabahakarsioykuleri](https://twitter.com/search?q=%23sabahakarsioykuleri)

İçindekiler

İstilacı Bezelyeler 3

Sabaha Karşı Öyküleri

ÖNSÖZ

Çok Sevgili Okuyucum,

Bu kitapta yer alan öykülerle ilgili sizinle paylaşmak istediğim bazı hususlar ve açıklamalar var. Bu açıklamaların, bu kitaptaki öykülerle ilgili olarak şahsıma yönelteceğiniz eleştirilerde biraz daha insafli olmanızı sağlayacaklarını umuyorum.

Öncelikle kitabın adıyla ilgili küçük bir açıklama:

Niçin ‘Sabaha Karşı Öyküleri’?

*Bunun yanıtı aslında çok basit; bu kitaptaki (biri hariç) tüm öyküler sabaha karşı görülen rüyalardan (veya kâbuslardan) esinlenilerek yazıldılar. Bu kitabın yazarı genellikle gece yazdığı için, sabaha karşı yattığında gördüğü son derece detaylı ve net bazı rüyalardan esinlendiği öyküleri kitap haline getirmeye karar verdi ve sonuçta ortaya bu kitap çıktı. ***İstilacı Bezelyeler***’i okuyacak olan pek çok okuyucum, bu öykünün **28 Gün Sonra, 28 Hafta Sonra** veya **The Walking Dead** filmleri ve dizisiyle aşırı bir benzerlik gösterdiğini düşüneceklerdir. Ancak bu gerçeği biliyor olmam bile, son derece net olarak rüyasını gördüğüm bu öyküyü yazmama engel olamadı.*

Sıradan Bir Seri Katilin Sıra dışı Hikâyesi isimli öykü ise, daha önce de belirttiğim gibi, bir rüyadan esinlenerek değil, tamamen kurgusal olarak tasarlanmıştır. Korku ve gerilim türünde, dünya edebiyatında hemen her konu defalarca işlenmiş durumdadır; bu türde ancak çok yeni ve bilinmedik bir konu ilginç olabilmektedir. Bununla birlikte bilindik bir konu da olsa, gerilim ve heyecan dozu iyi ayarlanmış bir öykü (ben de dâhil) okuyucuya hâlâ istenen zevki ve keyfi verebilmektedir.

Özetle, en büyük arzum ve dileğim bu kitaptaki öykülerden zevk almanızdır. Yeni roman ve öykülerde görüşmek dileğiyle,

Engin ERYILDIZ – Temmuz 2012

Bu öykülerdeki kişi ve olaylar tamamen kurgusal olup, gerçek kişi ve olaylarla olabilecek benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İstilacı Bezelyeler

Bölüm 1

Ne kim olduğumu anımsıyorum, ne de nerede olduğumu...

Her yer çok aydınlık. Etrafımdaki yüzleri seçmekte güçlük çekiyorum, parlak ışık insanların yüz hatlarını boğuyor.

Çevreme göz attığımda gördüğüm, çoğu iki katlı binalar bana çok yabancı geliyorlar.

İşin ilginç tarafı, çevremdeki insanların yüz ifadeleri benimkinden çok da farklı değil gibi görünüyor, görebildiğim kadarıyla herkes kim olduğunu hatırlamaya çalışır gibi...

Beyaz ve açık gri renkteki binaların arasındaki geniş caddede hiç trafik yok, aslında bu ifade oldukça yanlış oldu; cadde araç dolu, ancak hiçbir hareket halinde değil.

İnsanlar sersemlemiş şekilde yürüyorlar, ama ben hiçbirinin nereye gidecekleri konusunda en ufak bir fikirleri olmadığını eminim.

Ben de bilmiyorum... Nereye gideceğimi de bilmiyorum, bu toplumsal amneziye neyin sebep olduğunu da...

Hafif eğimli geniş caddeden aşağıya doğru yürümeye başladım, tek ümidim, tanıdık bir şeyler görüp hafızamı geri kazanmak. Eğer bu kısa sürede gerçekleşmezse, zamanla düzelmeyi umuyorum.

Garip olan, kimliğim ve nasıl bu hale geldiğim dışında hemen hemen her şeyi hatırlıyor oluşum...

Pantolonumun arka cebinden cüzdanımı çıkardım, kimlik olduğumu düşündüğüm bir-iki tane belge buldum. Ancak beni daha büyük bir şok bekliyordu; belgelerin üzerinde ne yazdığını kesinlikle anlamıyordum. Anlaşılan unuttuklarıma okuma-yazmayı da ekleyebilir-

dim. Bu arada, belgelerin üzerinde yer alan fotoğraflardaki kişiyi de tanıdığımı söyleyemeyeceğim... Önünden geçmekte olduğum bir binanın tamamen camdan yapılan lobisindeki aksim, fotoğraflardaki kişinin ben olduğumu ispatlıyordu, ancak camdaki yansımam **bana** bir şey ifade etmiyordu. Kişinin kendine yabancılaşması dedikleri şey bu olsa gerek...

Yokuş aşağı yüz metreden fazla yürüdüm. Hâlâ hiçbir şey tanıdık gelmiyor, bu şehir, bu insanlar hepsi tamamen yabancı bana...

Aklıma bin bir türlü düşünce üşüşüyor; insanoğlunun temel dürtülerinin en başında geleni hayatta kalmak. Hayatta kalmak için neler yapabileceğimi tartıyorum zihnimde. Hem her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyorum, hem de çok çaresiz...

Dört yol ağzına yaklaştığımda üniformalı bir polis gördüm. Neler olup bittiği hakkında bir fikrinin olduğunu anlamak üzere yanına yaklaştığımda, gözlerindeki ifade herhangi bir soru sormamın gereksizliğini ortaya koyuyordu; polis memuru da en az benim kadar şaşkın ve başına gelenlerden habersiz görünüyordu.

Caddedeki araçlar hareket etmeye başlamışlardı, sürücülerden hiçbirinin nereye gidecekleri konusunda en ufak bir fikirleri bile olmadığına adım gibi emindim. Sürücülerden bazıları boş buldukları yerlere park etmeye başlamışlardı, diğerleri ise amaçsızca yollarına devam ediyorlardı.

Acaba benim de bir aracım var mıydı, merak ediyordum. Ancak bunu şu anda bilmemin hiçbir yolu yoktu, en iyisi yürümeye devam etmekti...

Dört yol ağzından sola doğru dönüp yine yokuş aşağı yürümeye devam ettim.

Yüz metre kadar yürümüşüm ki, yolun kenarındaki genç bir kız dikkatimi çekti; iki evin arasından, evlerden birinin arka bahçesine uzanan yolda bir noktaya sabit bakışlarla bakıyordu. Bu arada tüm evlerin beyaz boyalı olması, ara yollardaki betonun bile beyaza yakın bir gri renge sahip olması, aşırı parlayan güneş altında insanın

gözlerini yakıyordu. Normalde siyah olması gereken asfalt bile, parlak güneş altında o kadar siyah görünmüyordu.

Evin arka bahçesindeki küçük basketbol potasının altında toplanmış (ve diğer herkes gibi şaşkın durumdaki) üç oğlandan biri genç kızını fark etti.

Meraktan daha çok, içinde bulunduğum durumda yapacak daha iyi bir işim olmadığı için, genç kızın yanına yaklaşıp neye baktığını görmek istedim.

Gördüğümün ne olduğunu idrak etmem oldukça uzun sürdü.

Parlayan zeminle olağanüstü bir karşıtlık sergileyen, hepsi bir noktada toplanmış, eldivene benzeyen, içinde muhtemelen taneleri olan beş adet yemyeşil bezelye...

Korku filmlerindeki kesik elin yürüyüşü gibi, bu birbirine bağlı beş bezelyenin harekete geçip, evin arkasındaki bahçeye doğru ilerlemesi bardağı taşıran son damla oldu; artık bir rüya gördüğüme kesinlikle emindim. Rüya olmanın rahatlığıyla neler olacağını izlemeye başladım.

Ancak sanki yine de yolunda gitmeyen bir şeyler vardı; yanımdaki genç kızın şaşkınlığı, havadaki ısının üzerimdeki etkisi (şakır şakır terlemekteydim) ve midemdeki hafif bulantı hissi daha önce rüyalarımda (veya kâbuslarımda) gördüğümü hiç hatırlamadığım ayrıntılardı.

Beşli bezelye yürüyüşünü hızlandırarak, nedense evin sahibi olduğunu sandığım oğlana doğru yaklaştı. Gözümü bezelyeden ayırıp, solgun yüzlü çocuğun yüzüne baktım. En fazla on beş yaşında olmalıydı. Üzerindeki gri tişörtün koltuk altları terden ıslanmıştı (tişörtün göğüs kısmındaki yazıyı okuyamıyordum, harfler çok küçüktü ve okuyabilseydim bile bana bir şey ifade etmeyeceklerdi). Çocuğun bakışlarındaki şaşkınlık hızla dehşete dönüşüyordu. Örümcek fobisi olan biri, üzerine doğru hızla yürüyen bir tarantula karşısında ne hissederse, zavallı çocuğun da aynı duygular içinde olduğunu düşündüm. Çocuk korkudan felç olmuş gibiydi; ne kaçabiliyor, ne

de ılık atabiliyordu. Sadece zerine doğru **yürüyen** bezelyeye bakıyordu.

Beşli bezelye çocuğun tam önünde durdu.

Bundan sonrası çok hızlı gelişti. Birbirine bağlı beş bezelye olduğu yerde büzülüp, saniyenin çok küçük bir kesrinde çocuğun yüzüne atladı. Oğlan ılık atmaya bile fırsat bulamadan beş yeşil bezelye çocuğun yüzünü kaplayıverdi. Donmuş gibi hareketsiz bir şekilde biraz önümde olanları izlerken, genç kızın kulak tırmalayan çığlığıyla kendime geldim. *‘Genç bir kız olsam herhalde ben de çığlık atardım’* diye düşündüm. Her şey en başından beri fazlasıyla gerçek dışıydı.

ocuk yere yıkıldı. Bezelye hâlâ yüzünde ydi. Arkadaşları müdahale etmekle kaçmak arasında tereddüt ediyor gibi görünüyorlardı. Kızı (fazla nazik olmayan bir şekilde) kenara çekerek çocuğa yaklaşmaya çalıştım. İçimden bir ses, ortada bir amaç yoksa hiçbir canlının (garip bezelye bile olsa) bir insanın yüzüne yıllardır görmediği sevgiliye saldırır gibi atlamayacağını söylüyordu. Bu tuhaf yaratığın veya bitkinin bir amacı olmasa, o kk bedenini yerden yüz altmış santim yükseğe fırlatması anlamsız olur diye düşünüyordum.

Ben bunları düşünüp yerdeki çocuğa doğru eğilirken, bezelyenin çocuğun yüzünden uzaklaştığını gördüm. nce bunu, ben yaklaştığım için yaptığını düşündüm, ancak gerçek çok daha farklıydı. Bezelye grubu çocuğun yüzünden uzaklaşırken, birleşim noktasından çocuğun ağzına girmiş olan bir kuyruğun çıkmakta olduğunu gördüm. Otuz santim civarındaki kuyruk, ardında sümüksü yapışkan bir iz bırakarak bezelyelerin birleşim noktasından içeri girerek kayboldu. Yapacak çok içi varmış gibi hızla seyrek tahta perdeye doğru uzaklaşan bezelye (veya her neyse) birkaç saniye içinde komşu bahçede gözden kaybolmuştu.

Çocuğa döndüm; niyetim saldırıdan sonra oğlanda herhangi bir hasar olup olmadığını görmekti, ancak gördüğüm şey, hasarın çok ötesindeydi. Çocuğun bembeyaz olmuş yüzündeki tüm ana ve kılcal damarlar siyaha yakın mor bir renk almışlar ve şişmeye

başlamışlardı. Arkadaşları çekingen adımlarla yaklaştılar, onlar da arkadaşlarının durumunu merak ediyorlardı.

Oğlanın yüzündeki beyazlık hızla kül grisine dönerken, göz aklarının önce sararmaya, sonrasında kırmızıya dönüşmesini izledim. Elimden hiçbir şey gelmiyordu. Çocuk doğruldu. Sarsak hareketlerle iki adım attı, etrafına bakındı, sanki bir hedef arıyor gibiydi. En yakınındaki arkadaşına döndü.

Saldırı çok hızlı geldi. Çocuğun arkadaşı kaçmayı düşünemediği gibi, çılgın atacak kadar bile vakit bulamadı. Oğlan arkadaşından geriye çekildiğinde, çocuğun boynundaki parçalanmış bölgeyi ve kocaman deliği gördüm. Küçük bir çocuğun bu kadar büyük bir parça koparması inanılmazdı, ama gerçektir ve her şey bir iki metre önümde gerçekleşiyordu.

Yanımdaki kızı kolundan tuttuğum gibi, gerisin geri caddeye doğru koşmaya başladım; aklımdaki tek şey bir an önce oradan uzaklaşmaktı. Her ne oldu ve olmaktaysa, bunun çok kötü bir şey olduğu ortadaydı.

“Koş! Koşabildiğin kadar hızlı koş!”

Yanımdaki kız şoka girmiş gibi görünüyordu, ama neyse ki sözlerime kulak verip benimle birlikte koşmaya başladı.

Yoldan aşağı doğru koşarken, yanından geçtiğimiz evlerden çığlıklar ve haykırırlar yükselmeye başlamıştı. Her şey hızla kötüye gidiyordu ve şakaklarımda kötü bir ağrı belirmişti.

Nereye gittiğimizi bilmeden koşmaya devam ettik, yol boyunca pek çok bezelye gördük, kaldırımlarda, yollarda ve bahçelerde kimisi hareket halinde, kimisi hareketsiz yüzlerce, belki de binlerce bezelye üzerlerine atlayacak yüzler arar gibiydiler.

Tüm şehirde panik başlamıştı, insanlar salt dehşetten sağa sola koşturuyorlardı. İşin kötüsü, insanların yüzüne yapışmaya başlayan bezelyelerin sayısı da artmaya başlamıştı. Gördüğüm kadarıyla bezelye saldırısına maruz kalan insanlar canavarlaşıp, en yakınındakilere saldırmaya başlıyorlar, ısırılanlar ise çok kısa sürede

kendilerini ısırın canavarlara dönüşüyorlardı. Şehirde kargaşa ve terör inanılmaz bir hızla artıyordu.

“Bu arada, adın ne?”

Daha önce hiç koşarken bir kızla tanışmaya çalışmamıştım; sanırım bu kez de herhangi bir tanışma olmayacaktı. Kızın yüzündeki düşünceli ifade, onun da aynı benim gibi adını hatırlamadığını ortaya koyuyordu.

“Hatırlamıyorum, yani bilmiyorum!”

Kız dehşete düşmüş gibiydi, bu konuyu daha önce düşünmediği belliydi.

“Ya sen? Senin adın ne?”

“Aynı durumdayız! Ben de hatırlamıyorum... Nerede olduğumuzu da bilmiyorum, nereye gittiğimizi veya gideceğimizi de...”

Koştığımız yönde yol şehrin merkezine doğru gidiyordu, bulunduğumuz bölge, şehrin tek veya iki katlı evlerinden oluşmuş, arada tek tük iki veya üç katlı ufak iş yerlerinin bulunduğu dış semtlerden biri olmalıydı. Yaklaşık iki kilometre kadar ilerde, yüksek binalarıyla şehir merkezi bulunuyordu. Asıl sorun, şehir merkezine gitmenin daha iyi bir çözüm olup olmadığıydı.

Şehir merkezinde dikkati çeken tek yapı, göğe doğru yükselen, değişik bir mimariye sahip devasa bir gökdeleni. Dış cephesi komple aynalı camlardan oluşan iç içe geçmiş iki binadan oluşan gökdelenin dış binası elli veya altmış katlıydı. İç taraftaki bina ise en az yüz katlı olmalıydı. Buradan bakınca şehrin kalbine sokulmuş dev bir kazık gibi görünüyordu.

Vardığımız noktada kargaşa biraz azalmış gibiydi, ancak şehir merkezinde belli noktalarda yükselen duman bulutları, oralarda işlerin pek de yolunda gitmediğini belirtiyordu.

Koşmaktan yorulmuştum. On metre ilerde, hayatımda bugüne kadar gördüğüm en şirin dükkânı fark edince yavaşladım. Kız benim yavaşladığımı görünce, o da adımlarını bana uydurarak yavaşladı.

“Ne oldu? Neden durdun?”

Kızın gözleri çok güzeldi ve ben bunu yeni fark ediyordum.

“Koşmaktan yoruldum, biraz dinlenmem gerek... Yoksa şehir merkezine asla varamayacağım...”

Yorgunluktan kesik kesik konuşuyordum.

Ufacık şirin dükkânın, kırmızı beyaz şeritli desenlere sahip tentesinin tam ortasında yeşil zemin üzerine beyaz harflerle okuyamadığım bir yazı yazılmıştı. Tam o esnada dükkânın önüne çıkan (muhtemelen dükkânın sahibi ve pizza ustası) bıyıklı, kısa boylu, beyaz önlüklü tombul adam, en az dükkânın kendisi kadar sevimli görünüyordu. Dünyaca ünlü video oyunu Super Mario’nun kahramanına tıpatıp benzeyen adam, kısa bir süre bana ve yanımdaki kıza hayretle baktıktan sonra, beyaz eldivenli elleriyle küçücük bahçedeki iki masadan birini göstererek konuştu:

“Buyurun, oturamaz mıydınız? Neler olduğu hakkınızda bir fikriniz var mıydı acaba? Bu gürültülerin, koşturmacaların sebebi nedir?”

Hafif bir endişe içinde olsa da, adamın sesi de en az kendisi kadar sevimliydi.

“Oturacak vakit yok! Sen de bir an önce kaçsan çok iyi edersin... Her yer istila altında!”

“İstila mı? Ne istilası? Kim saldırıyor bize? Savaşa mı girdik yani? Aman Tanrım! Bu bir felaket olur!”

“Hayır, hayır... Yanlış anladın, öyle düşündüğün gibi bir savaş değil... Bezelye saldırısı altındayız...”

Adamcağıza bunları söylerken, bunları bana başka biri söylese kulağıma nasıl geleceğini düşündüm. Evet, kesinlikle çok saçma gelirdi. Zaten Super Mario da farklı görünmüyordu; inanmayan gözlerle bana bakıyordu.

“Bezelye mi? Beyefendi ne diyorsunuz siz?”

“Biliyorum kulağa çok saçma geliyor, ama korkarım sizi buna inandıracak vaktim yok. Sadece şunu unutmayın, eğer yerde beşi bir arada bir bezelye görürseniz, arkanıza bile bakmadan oradan kaçın!”

Genç kız da beni tasdikledi.

“Evet, doğru söylüyor! Gözlerimizle gördük, insanın yüzüne atlayan bezelyeler bunlar...”

Mario şaşkınlıktan gözlerini kocaman açmıştı.

“Ama, ama bu söylediğiniz çok saçma! Bezelyeler insanlara saldırılmazlar ki!”

Pizzacının gözleri bir bana, bir yanımdaki kıza gidip geliyordu; sanki söylediklerinin doğru olduğunu onaylamamızı, biraz önce kendisine söylediklerimizin bir şaka olduğunu itiraf etmemizi bekler gibiydi.

Yeterince dinlenmişim. Ancak bu sevimli adama son bir uyarı yapmadan da gitmeyi içime sindiremiyordum.

“Bak dostum, son defa söylüyorum, ortada çok ciddi bir tehdit var ve sen de bir an önce kaçsan iyi olur!”

“Kaçmak mı? Nereye kaçayım? Neresi güvenli? Bana bunu söyleyebilir misin?”

Sevimli pizzacının bu sorusunu beklemiyordum; açıkçası verecek doğru düzgün bir yanıtlım da yoktu. Gerçekten de neresi güvenliydi ve biz nereye kaçıyorduk?

Muhtemelen şehir merkezinin sağlayacağı olanaklardan (silah, sığınak ve hatta belki kaçmak için bir araç) faydalanmak için içgüdüsel bir şekilde oraya yönelmiştik. Ancak şu anda tüm bunları Pizzacı Mario ile uzun uzadıya konuşup, fikir alış veriş yapacak zamanımız olduğunu sanmıyordum. İçinde bulunduğumuz şartlar, tam bir acil durum planlaması gerektiriyordu ve kararların çok çabuk alınması, eylemlerin derhal hayata geçirilmesi gerekiyordu.

“Ben hiçbir yere gitmiyorum! Dükânımı bırakamam... Ama uyardığınız için teşekkür ederim. Şimdi içeri girip kapıyı kilitleyeceğim ve ‘bezelyelere’ çok dikkat edeceğim...”

Pizzacı kendince en uygun kararı vermişti; onun için dua etmekten başka bir şey yapamazdım (*gerçi dua etmeye vakit bulabileceğimi de pek sanmıyordum*).

Kızla beraber şehir merkezine doğru ilerlemeye devam ettim. Yaklaşık yarım saat sonra şehrin girişindeki geniş bir otoyola ulaştık. Vardığımız noktada otoyol boş görünüyordu, bunun sebebini biraz sonra fark ettim. Her iki yönde sayısız zincirleme trafik kazası meydana gelmişti.

Toplumsal bir hafıza kaybına sebep olan olay her ne idiyse, otoyolda hızla araç kullanmakta olanlar üzerindeki etkisi çok daha travmatik olmuştu. Çoğu can kaybıyla neticelenmiş kazalar, muhtemelen ani bilinç kaybına uğramış olan sürücülerin bir anda direksiyon hâkimiyetini kaybetmesi sonucu oluşmuştu.

Durdum, kızın gözlerine baktım.

“Gerçek kaosa dalmaya hazır mısın?”

Güzel gözleriyle kısa süre gözlerime baktı ve konuştu.

“Değilim, ama hadi gidelim!”

Bölüm 2

Şehrin loş sokakları beklentimin aksine bomboştu. Yollarda arabalar terk edilmiş, çoğunun camları kırılmış, bazılarının kapıları açık durumdaydı. Ancak bir araba çalmak, daha doğru bir tabirle ödünç almak çok işe yaramayacaktı, zira gidecek yol yoktu; her taraf araçlarla tıkalıydı.

“Ben şehir merkezindeki dev gökdelene doğru gitmeyi öneriyorum” dedim. “Eğer şehirde insanlar varsa muhtemelen oradadırlar...”

“Seni böyle düşünmeye sevk eden ne?” diye yanıtını net olarak veremeyeceğim bir soruyla karşılık verdi.

“Şey, bilmiyorum... Sanki herkes oradadır gibi geldi bir an için... Senin daha iyi bir önerin var mı?”

Kız omuzlarını silkti ve yürümeye başladı.

Tüm cadde ve sokaklarının bomboş olduğu bir şehirde yürümenin bu kadar ürpertici olacağını asla tahmin edemezdim. İnsan sürekli olarak bir yerlerden gözlendiği kanısına kapılıyor; bilemiyorum belki de bu benim şahsi paranoyak görüşüm...

Kız bir iki adım arkamdan geliyordu, ben de başım havada, yüksek binaların pencerelerine bakarak yürümeye devam ediyordum. Birden kolumdan tutulduğumu hissettim.

“Bak! Bence şuraya bir uğrasak hiç fena olmaz!”

Böyle bir öneriyi bir kızdan duymak çok ilginçti doğrusu; kızın gösterdiği yer bir alış-veriş merkezi veya yiyecek içecek mağazası değil, avcılık ve spor malzemeleri satan bir dükkândı. Bezelyelerin insanların yüzlerine yapıştıktan sonra onları nasıl birer canavara dönüştürdüklerini gördükten sonra, biraz silahlanmanın bir zararı olmazdı.

İçinde kimsenin bulunmadığı dükkândan altışar fişek kapasiteli iki av tüfeği, elliden fazla büyük hayvan avında kullanılan fişek, iki adet fener, bir adet av bıçağı, bir adet kamp baltası ve bütün

bunları taşımak için bir de büyük boy kamp çantası alarak çıktık. Ben ek olarak makaralı bir yay, kırk-elli adet alüminyum ok ve dürbünlü bir de tüfek almaya niyetlenmiştim, ama yol ve kader arkadaşımın gelen aşırı tepki üzerine (ki çok da haksız sayılmazdı; bu saydıklarım zaten ağır olan çantayı neredeyse taşınamayacak kadar ağırlaştıracaktı) vazgeçmek zorunda kaldım.

Çantayı sırtıma asarak yola devam ettim, artık binaların üst katlarını gözleyerek yürümekten vazgeçmiştim. Bunun yerine karnımızı doyuracak bir yer bulmamız daha uygun olacaktı, zira saatlerdir ikimiz de hiçbir şey yememiştik ve kendi adıma ben çok acıktığımı farkına varmıştım. Ben tam ağzımı açmak üzereyken, teklif yol arkadaşımın geldi:

“Ben çok acıktım, bir şeyler yesek mi?”

“Ben de tam aynı şeyi önerecektim. Bak şurada bir kafeterya var... Gerçi içerde kimse yok ama umarım yiyecek bir şeyler bulabiliriz.”

Kafeteryanın camlı kapısını açtığımda kapının üst tarafındaki çınırarak çaldı. İçeri girdiğimize pişman olmuştuk, içerde dayanılmaz pis bir koku vardı. Buzdolabında bulabileceğimiz soğuk sandviçler ve içecek olarak kola veya bira fazlasıyla yeterli olacaktı.

Ancak tezgâhın arka tarafında yiyecek namına hiçbir şey bulunmuyordu; sadece tabaklar, fincanlar, çatal-kaşıklar, peçeteler ve bol miktarda ketçap ve mayonez...

“Arka tarafa, mutfağa bakalım mı ne dersin? Burada yiyecek filan yok!”

Kızın gözlerinde belirgin bir tereddüt görüyordum, cevap vermeden önce kısa bir süre en doğru kararı vermeye çalışıyordu sanki. Kafeteryanın içindeki uğursuz hava, leş kokusuyla birlikte maddeleşmiş gibiydi.

“Bekle! Bunları süs olsun diye taşımıyoruz değil mi?”

Sırtımdaki ağır çantayı bir masanın üzerine koyup tüfeklerden birini dışarı çıkarttım. Yirmi beşlik fişek kutularından birinin karto-

nunu yırtıp beş adet fişeği tüfeğe yerleştirdim. Bunları yaparken hiç zorlanmamıştım, sanırım silahlar bana yabancı değildi. Aynı şeyi kız da fark etmişti.

“Bakıyorum da silahlardan anlıyorsun! Nesin sen? Polis filan mı?”

Ne olduğumu hâlâ bilmediğim için kızın sorusuna yanıt vermedim.

Ortadan iki yana doğru açılan koyu yeşil renkteki çift mutfak kapısında bulunan kare şeklindeki küçük pencerelerden ışık sızılmıyordu. Temkinli bir şekilde kapıyı açtım. İçerisi zifiri karanlıktı ve ne olduğunu anlamadığım sesler vardı. Bir de koku...

Kafeteryadaki kötü koku burada iyice yoğunlaşmıştı. Aslında vakit kaybetmeden dönüp oradan ayrılmamız, yapacağımız en doğru hareket olurdu. Ancak sesin sebebini de merak ediyordum; üç beş aç köpeğin aynı anda yemek yemesini andıran bir ses, doku yırtılmaları ve kemik kırılmalarını içeren bir ses...

İçgüdülerim alarma geçmişti, ama yine de mutfağın elektrik düğmesini el yordamıyla bulup açtım. Bozulmuş floresan balastlarının uğultusu ve kırılmadan kalmayı başarabilmiş tek ampulün titreşerek yanmasının altında gördüklerim, mutfığa uğramadan ayrılmamızı haklı kılacak özellikteydi.

Dört tane dönüşmüş, muhtemelen kafeterya çalışanlarından birini altlarına almışlar, parçalayarak yiyorlardı. Dönüşmüşlerden birinin elinde, artık geriye bedeninden pek fazla bir şey kalmamış olan kurbanın bağırsakları uzuyordu. Parçalanmış bir cesedin bu kadar kötü kokabileceğini asla tahmin edemezdim.

Bir yanıp bir sönerек ortalığa kesintili çığ beyaz bir ışık veren floresan lambanın yetersiz aydınlatmasına rağmen, ortalıkta tamamen parçalanmış, tanınmaz hale gelmiş birkaç ceset daha olduğunu fark etmem uzun sürmedi.

Midem bulanmaya başladı, kusmak üzere olduğumu biliyordum. Peşim sıra içeri girmeye çalışan kız durdurduğum, sanırım o da içerideki görüntünün çok hoş olmadığını hissetmişti, ısrarcı olmadı.

Yavaşça kapıyı kapatarak çıkışa yöneldim.

“İnan bana, içerde bize göre yiyecek bir şey yok! Şansımızı başka yerde deneyelim...”

Kız sesini çıkarmadan beni takip etti ve kafeteryadan çıktık; dışarısının göreceli olarak temiz havası mide bulantımın azalmasına yardımcı olmuştu. İçeride gördüklerimden sonra, aç olmama rağmen bir şeyler yiyebileceğimi hiç sanmıyordum.

Kafeteryanın mutfağında gördüklerim, şehirde de durumun oldukça vahim olduğunun kanıtıydı; hiçbir yerde güvende değildik, çok daha fazla temkinli olmak zorundaydık. Salgın çoktan şehri de sarmıştı.

“Mutfakta ne gördüğünü söylemeyecek misin?”

Kızın da gerçekleri bilmeye hakkı olduğunu düşündüm.

“Dönüşmüşler insanları yiyorlardı...”

Bu kadar dehşet içeren bir cümleyi bu kadar basit şekilde ifade etmiş olmama kendim de şaşırmıştım, ancak cümle basit olsa da, kız üzerindeki etkisi tam da gerektiği gibi olmuştu.

“Ne? Neler diyorsun sen? Kim kimi yiyor”

Kızın gözleri dehşetle açılmıştı.

“Duydun söylediğimi... Dönüşenler sadece başkalarını dönüştürmekle kalmıyor, anlaşılan acıkınca normal insanları yemeye başlıyorlar...”

Elimdeki tüfeği kıza uzattım.

“Al bunu, ateş etmeye hazır durumda... Sadece tetiğe basman yeterli... Yalnız dikkat et, tetiğe bastığında namlunun ucunda ben olmayayım!”

Kızın yüzündeki dehşet ifadesi henüz silinmemişti, ama yine de tüfeği aldı. Ben de çantadan diğer tüfeği çıkartıp, fişeklerle şarjörünü doldurdum ve emniyetini açtım. Artık ikimiz de elimizde ateş etmeye hazır iki tüfek tutuyorduk.

“Hadi bakalım, gökdelene doğru ilerlemeye devam edelim... Bu arada gözünü açık tutmayı unutma!”

Birkaç sokak daha ilerledikten sonra, işler iyice çirkinleşmeye başladı; bazı sokaklarda sürüler halinde dönüşmüşlere rastlamaya başladık. Şansımıza henüz fark edilmemiş olsak da, gökdelene kadar daha epey yolumuz vardı ve şansımızın dönmemesi ve görülmememiz için dua etmekten başka çarem yoktu.

Artık binaların gölgelerine sığınarak ilerlemeye başlamıştık, yolun ortasından fütursuzca yürümek çok akıllıca bir hareket sayılmazdı. Şehri tanımadığım için, yüksek binalar görüşümü kapattığında gökdelenin bulunduğu yeri tespit etmekte zorlanıyor, olması gerektiğini düşündüğüm yöne doğru yürüyüşümüze devam ediyorduk.

Caddeye bakan cephesindeki tüm camları kırılmış bir marketin önünden geçerken, sessiz bir gölge gibi beni takip eden kızı durdurup içeriye bir göz atmayı önerdim. Burası en azından hazır gıda türünden cips, bisküvi veya benzeri yiyecek malzemeleri bulma ihtimalimiz olan bir dükkâna benziyordu.

Sessizce içeri girdik, dağılmış rafların arasından sessizce ilerlemeye başladık. İkimizin de sınırları iyice gerilmişti. Talan edilmiş raflardaki ürünler iyice azalmış olsa da, ihtiyacımızı görecektik kadar yiyecek bulmamız mümkündü. Ben iki kutu peynirli bisküvi, iki çikolata çubuğu ve bir de litrelik limonlu buzlu çay aldım; kızın ne aldığına dikkat etmedim, bakışlarım reyonların arasında dolaşıyor, beklenmedik misafirlere karşı tetikte olmaya çalışıyordum.

Gördüğüm kadarıyla markette bizden başka kimse yoktu. Aldıklarımızı silah çantasının içine sokuşturup dışarı çıktık. Ben bisküvi paketlerinden birini açmıştım ve peynirli bisküvileri ikişer üçer ağzıma tıkmaya başlamıştım, kısa süre sonra biraz olsun doymuştum.

Tüfeği tekrar elime aldım, hava kararmaya başlamıştı, ancak bu güneşin batmasından kaynaklanan bir kararma değildi, daha günün ortasındaydık. Başımı yukarı kaldırdım, gökyüzünde birkaç saat önceki parlak güneş yoktu, hava sıcak olmasına rağmen, tüm gök-

yüzü bulutlarla kaplanmıştı. Bembeyaz bulutların arkasında simsiyah ve çok büyük bir kütlenin varlığını görebiliyordum. Bulutlar çok büyük ve gizemli bir şeyi saklamak için oradaydılar sanki...

Kız yanıma yaklaştı, yüksek sesle konuşmaktan korkuyor gibiydi ve ben onu çok iyi anlıyordum. Elindeki yer fıstıklı ve çikolatalı çubuğun kalanını ağzına attı; fısıldayarak konuşmaya başladığında burnuma fıstık ve çikolata kokusu geldi. Ağzındakileri henüz yutmadığından söylediklerini güç bela anladım.

“Sence gökdelene varma şansımız ne kadar?”

Yanıtını bilmediğim bir soru daha...

“Dikkatli ve hızlı olursak yeterince yüksek! Hadi oyalanmayalım!”

Bulutlarla kararan gökyüzü, şehre kasvetli ve ürkütücü bir hava vermeye başlamıştı.

Tam harekete geçtiğimiz sırada, ilerdeki sokağın başında bir hareketlenme gördüm. Hızla silahımı doğrulttum, gerçi ateş ederek çıt çıkmayan şehirde dikkatleri üzerime çekmek hiç işime gelmiyordu, ama parçalanarak yenmektense hiç düşünmeden tetiğe basacağımı da çok iyi biliyordum.

On metre ilerimizde sokağın başında üç kişi belirdi, yanımdaki kız tüfeğini kaldırıp nişan aldığı anda, ateş etmesini engellemek için en fazla bir saniyem olduğunu tahmin ettim. Hızla elimi kızın elindeki tüfeğin namlusuna koyarak aşağı indirdim. Sokağın başında belirenler kesinlikle dönüşmüşlerden değillerdi; tam tersine, bakışlarındaki dehşet ve korku ifadesi, onların da bizim gibi dönüşmüşlerden kaçmaya çalıştıklarını gösteriyordu.

“Hey, bu tarafa gelin!”

Seslenmem üzerine üç kişilik grubun elebaşı olduğunu tahmin ettim, elinde uzun demir bir boru tutan, sakallı ve hırpani görünümlü adam bakışlarını bize doğru çevirdi; bizi o ana kadar görmemişlerdi. Diğer iki kişiyle birlikte bakışları bir bize, bir sokağın içine yöneliyor, bir yandan da geri geri sokağın başından uzaklaşıyorlardı.

Ortada normal olmayan bir durum vardı.

Üç kişilik grup bize doğru koşarak yaklaşmaya başladıklarında durum anlaşıldı. Sokağın başında bir anda beliren dört adet dönüşmüş, ileri uzattıkları kollarıyla bize doğru gelen üç kişilik grubun peşinden koşmaya başlamışlardı.

Kıza dönerek seslendim:

“Ateş etmeye hazır ol!”

Uyarım boşunaydı, kız tüfeğini çoktan doğrultmuştu bile.

Bize doğru koşan üç kişilik grup, dönüşmüşlerle aramızda kaldığından ateş edemiyorduk. Adamlara kenara çekilmelerini söyleyerek uyarmaya çalışmam boşuna vakit kaybı olacaktı, zira dönüşmüşlerle aramızdaki mesafe hızla azalıyordu. Bunun yerine ben yan tarafa geçerek uygun bir atış açısı sağlamaya çalıştım. Sağa doğru iki adım attığımda, kızın da sol tarafa geçerek aynı şeyi düşündüğünü fark ettim.

Pompalı tüfek sessiz şehirde bomba gibi patladı.

Namludan fırlayan sekiz adet bakır kaplı kurşun küre, namlunun hizasındaki iki dönüşmüşü delerek geçti. Vurulan dönüşmüşler anında yere yıkıldılar, tam o sırada şehirde bir bomba daha patladı; kız da tetiği çekmişti. En öndeki dönüşmüş, oldukça yakın mesafeden göğsüne isabet eden iri saçmalarla yere yıkıldı. Geriye kalan son dönüşmüş, arkadaşlarının başına gelenler hiç umurunda değilmişçesine üzerimize yürümeye devam etti. Onu da başından vurdum; kafasının üst kısmı bir anda yok oldu...

Tüfek seslerinin dikkat çekici olduğuna hiç şüphe yoktu; bir an önce bulunduğumuz yerden uzaklaşmanın akıllıca olacağını düşündüm. Üç kişilik gruba dönerek konuştum:

“Biz şehir merkezindeki gökdelene gidiyoruz. İstiyorsanız bize katılın...”

Eli sopalı olan cevap verdi:

“Biz de oraya gidiyorduk, daha doğrusu gitmeye çalışıyorduk... Ama her yerde bu mahlûklar var... Her sokak arasında, her köşede... Her yerden çıkıyorlar...”

Adamın bu sözleri gerçekten endişe vericiydi; dönüşmüşlerin bu kadar çok olabileceklerini hiç tahmin etmemiştim. Gökdelene varmamız tahminimden zor olacaktı sanırım. Yanılmadığımı kısa süre sonra anlayacaktım...

“Hadi o zaman, hep birlikte hareket edelim... Buradan bir an önce ayrılacak iyi olur, zira silah sesi yüzlerce metreden bile duyulmuştur... Dönüşmüşler buraya doluşmadan gidelim...”

Üçlü gruptaki adamlardan sıksa, avurtları çökmüş, otuzlu yaşlarının sonunda gibi görüneni dış görünüşünden hiç beklemediğim netlikte bir sesle konuştu:

“Siz de kim olduğunuzu bilmiyorsunuz değil mi?”

Adam sorusuna olumlu bir yanıt alamayacağını zaten biliyor gibiydi; ben de bu beklentisini boşa çıkartmamak için başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Adam bu kez farklı bir soru yöneltti:

“Fazladan silahınız var mı acaba?”

Çantamdaki kamp baltasını çıkartıp uzattım. Elinde sopa tutan diğerlerinden hızlı davranıp baltayı aldı, elindeki demir boruyu da avurtları çökük olana verdi.

Gökdelene doğru gittiğini tahmin ettiğim bir sokağa doğru yöneldim. Bize sonradan katılan gruptaki, o ana kadar hiç konuşmamış olan, diğerlerinden daha kısa boylu, tahminen yirmili yaşlarının ortasındaki, eli-ayağı diğerlerine göre nispeten daha düzgün olan genç beni uyardı:

“O yönden gitmek isteyeceğini hiç sanmıyorum!”

“Nedenmiş o?” Şaşırdığımı belli etmeden konuşmaya çalışmışım.

“İki sokak ilerisi senin tabirinle dönüşmüşlerle dolu da o yüzden! Başa çıkılamayacak kadar kalabalıklar hem de!”

Bu konuda tartışacak bir durumda değildim.

“Peki, ne taraftan gideceğiz o zaman?”

Artık elinde balta tutan, baltayı ana cadde boyunca uzattı.

“Bu taraftan! Ana caddeden gideceğiz... Ana cadde nispeten daha güvenli...”

Tek sorun, caddeyi takip etmemiz halinde, sağ tarafımızda sayısız evin arkasında kalan gökdelenlerden uzaklaşacak olmamızdı.

Elimle gökdelenin olduğu yönü göstererek sordum:

“İyi de gökdelen sağımızda kaldı, cadde boyunca gidersek gökdelenlerden uzaklaşmış olmayacak mıyız?”

En kısa boylu olan genç cevap verdi:

“Yol ilerde gökdelen giden bir başka ana caddeyle kesişiyor, merak etme, yol biraz uzasa da gökdelenin bulunduğu meydana çıkacağız...”

Yirmi dakikadan fazla cadde boyunca yürüdük. Gerçekten de takip ettiğimiz caddeyi diklemesine kesen bir caddeye doğru yaklaşmaya başlamıştık; kavşağa vardığımızda sağa döndüğümüzde tekrar gökdelenlere doğru ilerleyebilecektik. Ancak ufukta ufak bir sorun görünüyordu; yaklaştığımız kavşağın sol tarafından, yani döneceğimiz caddenin yukarı tarafından sayısını tahmin edemeyeceğimiz (ve de saymakla kesinlikle vakit kaybetmeyi istemeyeceğimiz) kadar çok dönüşmüş hızla kavşağa doğru yaklaşıyordu.

“Haydi hızlanın! Bir an önce kavşağa varmamız lazım, yoksa elle-rine düşeceğiz!”

Eli baltalı olan ileri doğru hamle etti, ama görünen oydu ki, bu adamın mesafe ve hız değerlendirme yetileri tam bir felaketti. Ne kadar hızla koşarsak koşalım, kavşağa vardığımızda dönüşmüşlerle kucaklaşmamız kaçınılmaz olacaktı ve bu kucaklaşmanın sevgi dolu bir kucaklaşma olmayacağı gün gibi ortadaydı.

“Hayır! Görmüyor musun, kavşağa onlardan önce varmak için en ufak bir şansımız bile yok!”

Sert çıkışım üzerine eli baltalı olan bir an duraksadı, arkadaşlarının yüzüne baktı; onların da benimle aynı fikirde olduklarını görünce çaresizce omuzlarını indirdi.

“Ne yapacağız o zaman? Geri mi döneceğiz?”

“Hayır, şu sokağa dalıp, ara sokaklardan ilerlemeye çalışacağız... Başka çaremiz yok!” deyip sağımızdaki dar bir sokağı gösterdim ve binaların arasındaki en fazla iki metre enindeki o sokağın çıkmaz bir sokak olmaması için dua ettim.

Çöp varilleriyle dolu sokağa daldığımızda işimiz büyük oranda şansa kalmıştı, hızla ilerledik. On beş – yirmi metre sonra karşımıza sağlam görümlü tel örgüden yapılmış, yaklaşık üç metre yüksekliğinde, iki bloğu ayıran bir engel çıktı. Demir profilden bir çerçeveye sahip ve tel örgüden oluşma kapısı bir zincir ve asma kilitle kapatılmıştı. Elinde balta taşıyan, hiç duraksamadan yaklaşp, asma kilide baltanın ters tarafıyla kendisinden beklenmeyecek bir güçle vurdu. Asma kilit ilk seferde kırılmıştı.

Üç kat dolanmış zinciri hızla çözüp kapıyı açtık. Biraz ilerideki caddenin görünür hale gelmişti, onu da geçip yolun karşısındaki diğer dar sokağa girebilir ve bu şekilde ilerleyebilirsek bir şekilde gökdelene varabileceğimizi düşünüyordum.

Ancak, hayat hiçbir zaman beklentilerimize bu kadar kolay yanıt vermemişti, bu seferki de bir istisna değildi elbette...

Dar sokaktan çıkıp, caddeye varmamıza yedi sekiz metre kala, caddenin görebildiğimiz kısmında kül grisi suratlarıyla pek çok dönüşmüş, geçit töreni yaparcasına önümüzden geçmeye başladı.

En yakındaki çöp bidonunun arkasına saklandım, diğerleri de beni taklit etti. Beşimiz birden üç bidonun arkasında gizlenmiş şekilde tehlikenin geçmesini beklemeye başladık. Arada kafamı uzatıp yola doğru kaçamak bakışlar atıyordum, ancak her baktığımda, yoldan

geçen dönüşmüşlerin sayısında herhangi bir azalma olmadığını görüp, umutsuzluğa kapılmaya başlıyordum. Acilen bir çare bulmak zorundaydık, yoksa bu daracık sokakta sıkışıp kalacaktık.

Kısa süre sonra işin boyutu daha da ciddileşmeye başladı. Girdiğimiz dar sokağın arkamızda kalan girişinden üç tane dönüşmüş girerek bize doğru ilerlemeye başlamışlardı. İki arada sıkışıp kalmıştık. Tüfeklerimizi kullanmak çok akıllıca olmayacaktı, zira bu durumda çıkışına sadece birkaç metre kalan sokağın diğer ucundan da pek çok dönüşmüş, içinde bulunduğumuz daracık sokağa üşüşecekti.

Arkamızdan gelen dönüşmüşler, kilidini parçalayarak kapısını açmış olduğumuz tel örgüye ulaşmışlardı, kapıyı açarak bulunduğumuz yere ulaşmaları an meselesiydi.

Çaresizlik içinde eli baltalıya baktım, o ve arkadaşları benim kadar çaresiz görünmüyorlardı. Elinde balta olan, eli boruluya bir bakış atıp, başını hafifçe öne eğerek sözsüz bir anlaşmaya onay verdi; eli borulu olan da aynı şekilde karşılık vererek aynı fikirde olduğunu belirtti. Ben daha neler olduğunu anlamaya çalışırken, ikisi birden çömeldikleri yerden fırlayıp, başlarını kaldırmadan geriye, tel örgüye doğru koşmaya başladılar.

İtiraz etmeye fırsat bile bulamamıştım...

Tel örgüye vardıklarında, dönüşmüşlerden biri kapıdan geçmişti. Elinde boru tutan, hayatını uzak doğu yakın dövüş sporları üzerine uzmanlaşmakla geçirmiş bir dövüşçü ustalığıyla sıçrayıp, kendi etrafında tam bir tur atarak boruyu dönüşmüşün suratına geçirdi. İçi boş bir borunun bu kadar etkili bir silah olabileceğini hiç tahmin etmezdim; adamın (veya bir zamanlar adam olan yaratığın) suratı paramparça olmuş, kafatası parçaları ve normalde beyazımsı gri olması gerekirken, siyaha yakın bir renge dönmüş olan beyin parçaları arkasındaki duvara yapışmıştı.

Elinde balta olan hiç tereddüt etmeden tel kapıdan geçip, elindeki baltayı diğer bir dönüşmüşün kafatasına indirdi. Baltanın kemiği kırıp, kafatasını parçalayarak inerken çıkardığı ses, bize kadar ulaştı.

Yanımdaki kız tiksintiyle yüzünü buruşturdu.

Eli baltalı, baltasını kafatasını parçaladığı dönüşmüşten çıkarmaya uğraşırken sonuncu dönüşmüş yandan saldırıya geçti. Ancak saldırısını tamamlayamadan, elinde boru olan, boruyu tel örgüden hızla geçirip dönüşmüşün kafasına soktu. Dönüşmüş henüz ölmemişti, baltasını çıkarmayı başarmış olan grup lideri, baltayı hızla savurup, dönüşmüşün boynuna indirdiğinde, dönüşmüşün gövdesi yere düşerken, boruya saplı olan kafası borunun ucunda asılı kalmıştı.

Borulu adam, boruyu hızla geri çektiğinde tel örgüye takılan kafa, doğruca yere, bir zamanlar bağlı olduğu gövdenin yanına düştü.

Tüm operasyon bir dakika bile sürmemişti...

İkili gittikleri gibi hızla geri döndüler. Eli sopalı olan konuştu:

“Burada daha fazla kalamayız... Her an yenileri arka taraftan gelebilir ve sayıları fazla olursa başa çıkamayız...”

O ana kadar lafa (ve mücadeleye) karışmayan grubun üçüncü üyesi, gizlendiği çöp varilinin arkasında hafifçe öne doğru gelerek kısık bir sesle konuştu:

“Benim bir fikrim var! Mademki yollar bunlarla dolu, o zaman biz de yer altından ilerleriz...”

Yanımdaki kız hayretle sordu:

“Yer altından mı? Nasıl olacak o?”

Üçüncü üye bakışlarıyla yerdeki yuvarlak kanalizasyon kapağını gösterdi.

“Tabii tek başıma bunu kaldıramam... Ama birlik olursak açabiliriz...”

Eli baltalı olan yanıma yaklaşarak düşünceli şekilde kapağı inceledi.

“Aslında fena fikir değil... Bana bir yardım edin bakalım!”

Baltanın keskin ağzını kapağın kenarına sokarak kanırttı, zorladı ve kısa sürede kapağı hafifçe kaldırmayı başardı. Elinde demir boruyu tutan hiç vakit kaybetmeden borunun ucunu aralıktan içeri sokarak, boruyu bir kaldıraç gibi kullanarak kapağı kaldırmayı başardı. Ben de kapağın bir kenarını tutarak yana doğru çektim ve kanalizasyon girişi tamamen açılmış oldu. İçinden berbat kokular yükselen, yaklaşık bir metre enindeki karanlık delik, önümüzde tehditkâr bir şekilde durmuş, içine girmemizi bekler gibiydi. Ve bizim de o deliğe girmekten başka çaremiz yoktu...

Delğin yanındaki metal basamakları kullanarak içeri girdik; önce ben, sonra kız ve daha sonra da üçlü grup aşağıya indik. Çantamdan feneri çıkarttım, diğerini eli baltalıya verdim ve fenerlerimizi açarak etrafı kolaçan etmeye başladık. Aşağıda inanılmaz bir tünel ağı vardı, her yöne doğru uzuyor, pek çok yerde çatallaşıyor ve bilinmezlere doğru ilerliyordu. İnsanın burada çok kısa sürede kaybolması işten bile değildi.

Kanalizasyon kapağını arkamızdan kapatmadığımıza hayıflansam da, bunu dert etmek artık gereksizdi. Hiçbirimiz dönüşmüşlerin açık gördükleri bir kanalizasyon kapağından içeri girip peşimize düşeceklerine ihtimal vermiyorduk; bu kadar akıllı olmaları olanak dışıydı.

Baltalı olan ilerlemeye başladı.

“Nereye gittiğini biliyor musun?” diye sordum, sesim tünellerde yankılandı. Bu kadar çok ses çıkartmak istememiştim, ama olan olmuştu. Bu tünellerde elimizdeki tüfeklerle bir el ateş etsek, en az on beş dakika hiçbir şey duyamayacağımdan emindim.

“Gökdelen bu yönde olduğuna göre, bu tarafa gideceğiz..”

Elindeki fenerle gökdelenin olduğu tarafa giden bir tüneli işaret etti.

“İyi, hadi gidelim o zaman!”

Nihayet sesimi ortama ayarlayabilmişim.

Bölüm 3

Pis kokulu suyun iki yanındaki setin üzerinden yürüyerek ilerlemeye başladık. Elinde balta olan en başa geçmişti. Onun ardında sopalı, daha sonra ben ve genç kız, en arkada ise ufak tefek grup üyesi karanlığa doğru olabildiğince sessiz şekilde yürüyorduk.

Birdenbire eli baltalı durdu ve bize de durmamızı işaret etti. Fenerin ışığını birkaç metre ileriye, yere doğru tutuyordu. Endişeyle ona doğru yaklaştım.

“Ne oldu? Ne gördün?”

Sorumun yanıtını beklemem gereksizdi, ensemdeki tüylerin ürperdiğini hissettim. Fenerin ışığı altında, tam yolumuzun üzerinde yemyeşil beşli bir bezelye kıpırdamadan yatıyordu.

Elinde boru olan, beni (biraz da haşince) kenara doğru iterek bezelyeye doğru ilerledi.

“Fenerin ışığını üzerinden ayırmayın!”

Talimatı kime verdiği belli değildi, ama ben de, baltalı da ellerimizdeki fenerlerin ışıklarını nerdeyse aynı anda yerdeki bezelyeye doğrulttuk.

Borulu adamın yaklaştığını hisseden bezelye hareketlenmeye başladı, ama yeterince hızlı değildi. Boruyu taşıyan, gözle takip edilemeyecek kadar hızlı bir şekilde elindeki boruyu bezelyenin üstüne indirdi. Çok tiz ve zayıf bir çığlık duyuldu. Bezelyenin etrafında sarımsı bir sıvı belirmeye başladı. Bezelyelerin beşi de hareketsiz kaldı, sanırım ölmüştü.

Baltalı adam bize dönerek konuştu:

“Eğer bunlardan görürseniz, hemen yüzünüzü korumaya alın! Doğrudan yüzünüze atlayarak sizi de yukarıda öldürdüğümüz canavarlara çeviriyorlar...”

Ben konuşmadan yanımdaki kız atıldı:

“Evet, biliyoruz! Biz de şahit olduk buna!”

“Eh, iyi o zaman, mademki biliyorsunuz...”

Baltalı başka bir şey söylemeden ilerlemeye devam etti, ancak artık kanalizasyon tünellerinin de sandığımız kadar güvenli olmadığını öğrenmiş bulunuyorduk. İşin daha da kötüsü, iki fenerin aydınlattığı alanın dışında kalan her yer karanlıklar içindeydi. Kısa süren ancak şiddetli bir ürperti içimi kapladı...

Karanlık dehlizde ilerlemeye başladığımızda, umutlarımın da karmarmaya başladığını hissettim; bana bu işin sonu iyi bitmeyecekmiş gibi geliyordu.

Birkaç yüz metre ilerledik, şansımıza başka bir bezelye veya dönüşmüşle karşılaşmamıştık. Üçlü gruptaki kısa boylu ve zeki görünümlü genç elinde balta taşıyana yaklaştı.

“Sanırım vardık. Ya da çok yaklaştık... Uygun bir yerden yüzeye çıkıp kontrol etsek iyi olur”

Eli baltalı başını sallayarak onayladı, feneri on metre kadar ileri-deki çıkış deliğine çevirdi. Duvara çakılı, kısmen paslanmış ters U biçimindeki basamaklar yüzeye kadar uzanıyordu.

Elinde boru taşıyan çevik bir şekilde ilk basamağa ayağını attı ve kısa sürede yukarıdaki kapağa ulaştı. Önce elleriyle, daha sonra da omuzlarıyla yüklenerek ağır kapağı yerinden oynatmayı başardı. Hiçbirimiz nefes almaya bile cesaret edemiyorduk.

Yarı yarıya aralanmış kanalizasyon girişinden temkinli bir şekilde başını çıkardığını gördük. Yanımdaki kız daha fazla dayanamadı:

“Ne durumdayız? Gelmiş miyiz? Yukarıda durum nasıl? Görünürde hiç dönüşmüş var mı?”

“Tanrım, bu kadın milleti aynı anda bir sürü soru sormayı nasıl beceriyorlar, hiç anlamıyorum!”

Kadınlar hakkındaki düşüncelerimi bir kenara bırakıp yukarıdan gelecek cevabı (cevapları) beklememin daha iyi olacağına karar

verdiğim anda, yanıt beş metre yukarıdan üstümüze düşen demir bir boru olarak geldi. Ne olduğunu anlamaya çalışırken, dehşet dolu bakışlarımız altında, borulu adamın (daha doğrusu bir zamanlar bir borusu olan adamın) açık kanalizasyon kapağından hızla yukarı çekildiğini gördük. Çıglık atmaya vakit bulamamış mıydı, yoksa ölmeden hemen önce çıglık atmak gibi bir huyu yok muydu, hiçbir zaman öğrenemedik. Yarı açık duran kanalizasyon kapağı hızla kenara doğru çekildiğinde, görüş alanımızda sayılamayacak kadar çok gri surat belirmişti.

Ve aşağıda olduğumuzu biliyorlardı...

Eli baltalı, arkadaşının yukarıda başına gelenleri gördüğünde yüzünü üzüntüyle buruşturdu, ancak kendini çabuk topladı.

“Hadi, çabuk buradan uzaklaşıyoruz...”

Neredeyse koşarcasına karanlık tünele daldığımızda, arkamızdan gelen sesler üzerine fenerimi kısa süreliğine seslerin kaynağına çevirdim. Gördüklerim hoş değildi, hem de hiç...

Beş metre yükseklikteki kanalizasyon kapağından aşağıdaki betona atlayan bir dönüşmüşün bacağı dizinin hemen altından kırılmıştı. Ancak bu durum, diğerlerini hiç etkilememiş görünüyordu; bir-biri ardına kanalizasyon kapağından atlamaya başlamışlardı. İlk atlayanlardan çoğunun bacağı kırıldı, ancak daha sonrakiler, ilk atlayanların üzerine düşmeye başladıklarından, onlarla aynı akıbeti paylaşmadılar. Kimisi lağım suyuna, kimisi betondaki arkadaşlarının üzerine düşen dönüşmüşler, düştükleri yerlerden kalkarak bize doğru ilerlemeye başladılar.

Durum kötüleşmeye başlamıştı, hem kısıtlı ışıktaki bezelyelerden korunmaya çalışacak, hem peşimizdeki takipçilere yakalanmayacak, hem de uygun bir yerden yukarı çıkarak gökdelene varmaya çalışacaktık.

Karanlık tünelde olabildiğince hızla ilerlerken, küçük grubumuzda kimse arkada kalmaya cesaret edemiyordu, ben de dâhil...

Arkamızdaki homurtular ve ayak sesleri karanlık dehlizde yankılanıyor, olduğundan daha yakın geliyordu. Tüm grupta çaresizlikten kaynaklanan bir paniğin başlaması an meselesiydi.

“Allah kahretsin! Lanet olsun!”

Eli baltalı olan, elindeki feneri dehlizi tamamen kapatmış olan kalın demir parmaklıklara tutuyordu. Parmaklıklar hem kanalizasyonun iki yanındaki beton platformu, hem de görünüşe göre kahverengimsi sarı renkte lâğımın akmakta olduğu kanalı kapatmaktaydı.

Hiçbir işe yaramayacağını bildiği halde, eli baltalı adamın parmaklığı sarsmaya çalıştığını gördüm; tabii ki sağlam görünümlü demir parmaklık yerinden bile oynamamıştı.

“Mahvolduk! Şimdi ne yapacağız?”

Kızın beti benzi atmış, yüzü bembeyaz olmuştu. Peşimizdeki sayısı belirsiz dönüşümü aşmamız mümkün değildi, ilerlemek de imkânsız hale gelmişti. Elimdeki fenerin ışığını biraz geride geçmiş olduğumuz bir çıkışa doğru tuttum.

“Arkadaşlar, buradan çıkmaktan başka çaremiz yok! Çabuk olun!”

Elinde balta olan yanıma yaklaştı.

“Silahını bana ver ve siz çıkmaya başlayın! Ben peşimizdekileri mümkün olduğunca oyalamaya çalışacağım!”

Başta itiraz etmeyi düşündüm, ancak hemen sonra ne itirazımın ne de alacağımız kararların çok önemli olmadığını düşünmeye başladım. Sonuçta yukarıya çıktığımızda büyük ihtimalle sayısız dönüşmüş tarafından anında parçalanacaktık, aşağıda kalırsak da peşimizdekiler tarafından aynı akıbete maruz kalacaktık, yani değişen çok bir şey olmayacak gibi görünüyordu.

Kıza seslendim.

“Tüfeğini ver!”

Kız adeta benimle aynı düşünceleri paylaşıyormuşçasına hiç itiraz etmeden elindeki tüfeği baltalı adama uzattı. Ben de çantadaki (ku-

tusu parçalandığı için çantanın içine dağılmış olan) fişeklerden iki avuç dolusu çıkartıp adama uzattım. Adam fişekleri pantolonunun cebine doldururken iki tanesi yere düştü, ama o buna aldırmadı bile...

Görünüşe göre yukarı tırmanacak olan üç kişilik grubun içinde kapağı açabilecek fiziğe sahip olan sadece ben vardım; o yüzden vakit geçirmeden paslı basamaklardan yukarı tırmanmaya başladım.

Ağır kapağı kaldıracabileceğimden emin değildim, ama denemekten başka çarem de yoktu. Basamaklardan destek alıp sırtımla kapağa yüklendim; garip şekilde çok zorlanmadan kapak yerinden oynadı ve yukarı doğru yükselmeye başladı. Kapağın aralığından dolan gün ışığı, dehlizin karanlığından sonra gözlerimi yakmıştı. Gözlerimi kapattım, kapağı itmeye devam ettim. Her saniye vücudumu çekip alacak ve parçalamaya başlayacak ellerin temasını bekleyerek başımı dışarı çıkarttım. Yavaşça gözlerimi açmaya başladığımda henüz parçalanmaya başlamamıştım. İşin garibi etrafımda dönüşmüşlerden oluşmuş bir kalabalık da yoktu. Aynı anda aşağıdan gelen ilk silah sesini duydum, acele etmeliydim. Hızla kendimi dışarı çektim ve peşim sıra gelmekte olan kıza elimi uzattım. Bu arada aşağıda silah sesleri birbiri ardına yankılanmaya başlamıştı.

Kız dışarı çıktıktan sonra, kısa boylu olan da kanalizasyonun ağzında belirdi. Etrafıma bakındım; hepimiz olmasa bile, en azından üçümüz nihayet gökdelenin önündeki caddede yer alan noktadan çıkmayı başarabilmiştik.

Bu esnada aşağıdaki silah seslerinin kesilmiş olduğunu fark ettim, büyük ihtimalle aşağıdakinin tüfeğe yeniden fişek doldurmak için yeterli zamanı olmamıştı. Delikten aşağı bakıp adamın durumunu görmek istedim, belki henüz yukarı tırmanmak için yeterli zamanı olabilirdi...

Ama olmadı...

Ben aşağı baktığım esnada kısıtlı görüş alanımdan adamın elinde baltayla üzerine doğru gelen dönüşmüşlere saldırmaya hazırlandı-

ğını gördüm.

“Bırak onları! Çabuk yukarı tırman!”

Çaresizce seslenmemin işe yaramayacağını bildiğim halde kendimi tutamamıştım. Bir iki dönüşmüşü elindeki baltayla ölümcül şekilde yaraladığımı gördüm, sonra her şey bitti... Üzerine uzanan düzinelerce kol zavallıyı bir anda yakalayıp yere yıktılar, parçalanan etin sesi yukarı kadar ulaştı. Gözlerimi kapattım. Kısa bir süre tüm bunların bir kâbus olmasını ve gözlerimi açtığımda her şeyin düzelmiş olmasını diledim. Omzumda hissettiğim bir elin teması ile irkilerek gözlerimi açtım. Kız endişeli gözlerle bana bakıyordu.

“Sanırım acele etsek iyi olacak” dedi.

O zaman bakışlarımı yola, kanalizasyonda geldiğimiz yöne çevirdim, gördüğüm karşısında dizlerimin bağı çözüldü.

İktidar partisinin mitingine katılmış gibi sayılamayacak kadar çok miktarda dönüşmüş büyük bir hızla üzerimize doğru geliyordu. Aramızda elli veya en fazla altmış metre vardı. Geniş caddeyi enlemesine tamamen kaplamışlardı, geriye doğru ne kadar uzandıklarını ise ancak Tanrı bilirdi... Karşı koymak için en ufak bir şansımız bile yoktu, eğer acilen bir çare bulamazsak (veya filmlerdeki gibi son anda tepemizde beliriverecek savaş uçaklarından üzerlerine napalm bombaları atılmazsa) sonumuzun geldiği kesindi.

Kısa boylunun sesiyle kendime geldim ve bakışlarımı onun olduğu tarafa çevirdim.

“Bütün gün orada bekleyecek misiniz? Bu tarafa! Çabuk olun! Koşun!”

Kısa boylu eliyle gökdelenin devasa giriş kapısını gösteriyordu.

Kapı aralanmış bir takım insanlar bizi elleriyle içeriye çağırıyorlardı. Bu daveti yanıtsız bırakmak, en basit haliyle aptallık olurdu.

Bulunduğumuz yerden kapıya kadar olan on beş metrelik mesafeyi sanırım tüm olimpiyat rekorlarını kırarak aştık.

İçeri girdiğimizde, içgüdülerimin beni niçin gökdeleneye yönelendirdiğini daha iyi anlamış bulunuyordum. Gökdelenin lobisinde yüzlerce insan vardı.

“Dışarıda sizden başkaları da var mı?”

“Artık yok,” dedim. “Hepimiz bu kadarız!”

Soruyu soran elli beş – altmış yaşlarında, kırmızı yanaklı, çok iyi giyimli ve hafif kilolu bir adamdı, adamın gökdelendeki sayısız şirketlerden birinin üst kademe yöneticisi olabileceğini düşündüm.

“Bu cam kapılar ve duvarlar dışarıdaki kalabalığı durdurabilecek mi?”

Aynı soruyu ben soramadan yanımdaki kız sormuştu.

Adam, kapıları ve diğer camları kendi yaptırmış gibi bariz bir gururla konuştu:

“Hanımefendi, saldırılar başladığında, ben de ilk iş olarak kapı ve lobinin diğer tüm camlarını inceledim. Kapı ve duvarlar büyük olasılıkla kurşungeçirmez camdan yapılmış. Kapıları kilitleyen mekanizmalar ise inanılmaz derecede sağlam görünüyorlar; o yüzden merak etmeyin, biz kapıları açmadığımız sürece büyük ihtimalle içeriye hiç kimse giremez!”

Kapı ve duvarlarda kullanılan camların sağlamlığı biraz olsun rahatlatırsa da, dışarıda gittikçe artan kalabalığın sayısı da hiç yabana atılacak gibi değildi. Ama şu an için bunu düşünmenin sırası değildi. Lobideki dev şemada gökdelenin yapısını inceledim; gerçekten muazzam bir mimarlık eseri.

Bizim girdiğimiz kapının olduğu gibi, diğer tüm cepheleri de seksen metre enindeydi ve tam bir kare şeklinde altmış kat yüksekliğindeydi. Ancak bu sadece dış katmandı, bir de iç tarafta yer alan bir gökdelen vardı. Dıştaki bina, kalınlığı on metre olan bir kabuk gibi içteki gökdelenin dışında yer alıyor ve sadece altmış kat yüksekliğe ulaşyordu, içteki bina ise her cephesi elli metre olan tam yüz kırk kata sahip, şimdiye kadar gördüğüm en yüksek gökdeleni. İki

binanın arasında beş metrelik ufak bir avlu bulunuyordu ve dört cephede de her on katta bir iç ve dış binaları birbirine bağlayan bağlantı koridorları yer alıyordu. Bu bağlantı koridorları aynı zamanda içteki binaya destek görevi de görüyor olmalıydı. Lobideki dev şirketler listesi, her iki binada beş yüzden fazla şirketin faaliyet gösterdiğini belirtiyordu.

Yönetici olduğunu düşündüğüm adama döndüm:

“Kaç kişi çalışıyor burada?”

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, çok iyi bildiği bir şeyi hatırlamaya çalışır gibiydi.

“Sanırım beş bin kişi... Yani çok emin değilim...”

Adını bile hatırlamadığına emin olduğum birinden, çalıştığı binada kaç kişinin olduğunu bilmesini beklemek elbette boşunaydı. Aslında her iki binanın da büyüklüğüne bakılırsa, çok daha fazla insanın, örneğin sekiz bin kişinin çalışmakta olduğunu düşünmek de yanlış olmazdı.

“Burada neler oldu bugün?”

Adam konuşmaya başlamadan hemen önce, kulağıma kapının olduğu taraftan bir gürültü ve bir kadının tiz çığlığı ulaştı. İlk dönüşmüş dalgası kapıya dayanmıştı. Yüzlerinde ne öfke, ne kızgınlık, ne de başka bir duygu ifadesi vardı; sanki sadece içeri girip bizleri parçalayıp yemek zorundaymışlar, bu onların en tabii haklarıymış gibi görünüyorlardı ve bu durum haddinden fazla dehşet vericiydi.

Adamın da dediği gibi, kapı ve kilitler son derece sağlamdılar; düzinelerce dönüşmüşün kapıyı iteklemelerine, yumruklamalarına ve tekmelemelerine rağmen, kapılar ve menteşeleri yerinden bile kıpırdamıyordu. Yine de insanlar istem dışı olarak, korku içinde kapılardan ve camlardan geri çekilmeye başlamışlardı.

“Sabahın erken saatlerinde başımda tuhaf bir sersemlik hissiyle kendimi burada buldum,” diye anlatmaya başladı adam.

“Zaten her şey bir anda başladı, caddede sesler, çığlıklar duymaya başladığımda insanlar panik içinde lobiye doluşmaya başladılar. Kısa süre sonra onları gördüm, herkese, her şeye saldırıyorlardı... Kapıları kilitledim, insan olarak kalanları gördükçe kapıyı açıp, onları içeri almaya başladık. Şu anda iki bina da tıklım tıklım dolu... Sanırım bu civarda insan olarak kalan bir biz varız... Geri kalan herkes şu dışardakilere dönüştü...”

“Bu binada radyo veya televizyon yok mu? Belki neler olduğunu öğrenebiliriz...”

Bu fikir daha önce kendi aklına gelmediği için şaşırmış görünen adam, lobideki dev resepsiyon bankosunun arkasına dolanıp, arka taraftaki bir kapıya yöneldi. Binanın güvenlik görevlisinin ofisi olduğunu tahmin ettiğim odada çok da büyük olmayan bir LCD televizyon bulunuyordu. Adam televizyonu açtığında, benimle birlikte odaya gelen kız ve kısa boylu adam da en az benim kadar meraklı görünüyorlardı. Ancak adam kanalları tek tek dolaşmaya başladığında, beklentilerimizin boşuna olduğunu anladık; tüm kanallarda ait oldukları kanalın logosu ve arka fon müziğinden başka bir şey yoktu. Sadece bir kanal ellilerden kalma bir kovboy filmi oynatıyordu ki, muhtemelen o da otomatik yayın akışı olarak önceden ayarlanmıştı. Açıkçası o kanalda da neler olup bittiğini bilen ve bunu haber yapabilecek kimsenin olmadığından oldukça emindim. Ne ulusal kanallarda, ne de uluslararası kanallarda hiçbir yayın yoktu.

İçinde bulunduğum şehirde yaşanan felaket gerçekte dünya çapındaydı...

Bu da dünyanın sonu demekti; hiç düşündüğüm veya umduğum gibi olmamıştı. Ben hep dünyanın ortasından yarılarak parçalanacağını, üzerinde yaşadığımız gezegenin kısa süre içinde darmadağın olacağını ve tüm yaşamın bir anda yok olacağını düşünüyordum. Böylesi bir son, hiç şüphesiz olabilecek en kötü senaryolardan biriydi.

Ben dalgın bir şekilde bunları düşünürken dışarıdan gelen seslerle

irkildim, yanımdakiler benden önce davranıp bulunduğumuz odadan dışarı çıkmışlardı bile... Lobiden hayret çığlıkları, uğultular ve homurdanmalar duyuluyordu.

Ben de dışarı çıkıp lobinin pencerelerinden baktığımda gördüklerime inanamadım; gökyüzünden yağmur gibi bezelye yağıyordu. Düşen beşli bezelyeler yollarda, evlerin çatılarında, sokak aralarında, kısacası düştükleri yerlerde kıpırdamadan duruyorlar, caddeleri ve sokakları canlı yeşil renkleriyle adeta dekore ediyorlardı.

Lobinin cam duvarlarına iyice yaklaşıp başımı göğe kaldırdım. Bulutların arkasında gizlenmiş olan ve neredeyse şehir büyüklüğündeki karanlık gölge hâlâ oradaydı. Bir an için bezelyelerin o gizemli gölgenin eseri olduğunu düşündüm, sanki dev bir zeplin veya o bulutların ardındaki her neyse, aşağıya insanların yok olmasını sağlayacak yeşil bezelyeler saçıyordu.

Eh, kıyamet gelmişti demek...

Oysa ben çok daha görkemli bir son umuyordum; kıyamet günü borusu, zebaniler, lav denizleri... Kafamda hep tam bir mahşer günü canlandırmıştım, oysa şu anda bir dünyanın sonu için olabilecek en acınası ve zavallı bir senaryoyu yaşamaktaydık.

Gözümü kırılmaz camın öteki tarafındaki dönüşmüşlere çevirdim; hepsi de son derece zavallı ve bir o kadar da ürkütücü görünüyordular. Camların arkasındakiler cam duvarlara vurmaya kesmişlerdi, sadece kapının önündekiler çabalarına devam etmekte ısrarcı görünüyordular. Tam karşımdaki dönüşmüşün yüzüne dikkatle baktım; bir zamanlar kül grisi olan yüzü siyaha yakın bir griye dönmüştü ve etleri iyice çürümüştü. Sağ yanağından irice bir parça kopup yere düştü. Adam kelimenin tam anlamıyla dökülüyordu. Etin koptuğu yerde adamın şakak kemiği göründü. Gördüğüm bir diğer şey midemin bulanmasına sebep oldu; adamın yanağındaki boşluğun içi yaklaşık bir santim uzunluğunda kurtlarla kaynıyordu. Gözlerimi kaçırdım, daha fazla bakamayacaktım.

O sırada gözüm diğerlerinden daha kısa bir dönüşmüşe takıldı,

yüreğim acıyla burkuldu. Üzerindeki beyaz önlüğü kan lekeleriyle kırmızıya dönmüş sevimli pizzacı Mario artık hiç sevimli görünmüyordu...

Tam o esnada, kafamda canlandırdığım mahşer günü senaryosunu en azından biraz daha hayalime uygun hale getirmek istercesine insanın kulak zarını zorlayan bir ses duyuldu. Dev bir transatlantiğin düdüğünden daha kalın ve kesinlikle çok daha güçlü bir ses ötmeye başladı. Kulaklarım ağrımaya başlamıştı.

Lobideki hemen herkes elleriyle kulaklarını kapatmıştı ve benim gibi yoğun bir acı çektikleri görülüyordu. Sesle birlikte hareketsiz duran bezelyeler aniden hareketlenip sağa sola koşturmaya başlamışlardı. Sesin bir diğer etkisi de camların öteki tarafındaki dönüşmüşler üzerinde olmuştu; artık sadece kapının önündekiler değil, tüm dönüşmüşler bütün güçleriyle camlara vurmaya başlamışlardı. Dönüşmüşlerden birinin cama vururken kolunun bilek hizasının biraz üzerinden kırıldığını gördüm, ama o bunun farkında bile değil gibi görünüyordu; cama tüm gücüyle vurmaya devam etti. Kırık ön kolu sallanıp duruyordu, en sonunda kopup düştü. Camlara darbeler indikçe, darbelere gelen yerlerde ıslak lekeler oluşuyordu. Bunların temizlenmesinin ne kadar vakit alacağını düşündüm (insan zor durumlarda bazen saçma sapan şeylere takılabiliyordu, bu da onlardan biriydi işte).

Kafamdaki saçma sapan ve yersiz düşünceler, dönüşmüşlerin daha önce görmediğimiz şekilde camlara saldırmasıyla sona erdi. Binlerce çürümüş gövde olanca güçleriyle artık sadece kapıya değil, tüm ön cepheye yüklenmeye başlamışlardı. Görüntü inanılmaz dehşet vericiydi. Kalın ve kurşungeçirmez camlar, toplam ağırlığı yüzlerce tonu bulan dönüşmüşlerin baskısı sonucu sallanmaya başlamışlardı. Ritmik şekilde cama vuran darbelerin içerde meydana getirdiği gümlmeler, kısa süre önce sona ermiş olan, kulaklarımızı ağrıtan gizemli sestten çok daha ürkütücü geliyordu.

Gözüm benimle birlikte buraya kadar gelen kıza takıldı, yüzü bembeyaz olmuş, dehşet dolu gözlerle hipnotize olmuş gibi camlara,

daha doğrusu camın ardındakilere bakıyordu.

Gözlerim lobidekiler arasında kısa boyluyu aradı, ancak görünürde yoktu. İçeride kızdan başka tanıdığım kimse yoktu, ben de ona yaklaştım.

“Bence yukarılara çıkmalıyız. Bu camlar kırılacak olursa bu lobide hiç şansımız olmayacak...”

Kız gözlerini camlardan ayırmadan cevap verdi:

“Bu camlar kırıldığında yukarıda ne şansımız olacak? Eninde sonunda yukarılara gelemeyecekler mi?”

Kendi bakış açısından haklı olabilirdi.

“Seni bilmem ama ben kendi adıma bu dönüşmüşlerden mümkün olduğunca uzak kalmayı tercih ederim. En üst katlara çıkıp, asansörleri de iptal edebilirsek bunların en yukarıya ulaşmaları o kadar da kolay olmayacaktır.”

Kız yüzünü bana çevirdi, gülümsüyordu. Ancak gözlerindeki ifadeden bu gülümsemenin ardında yatan çaresizliği ve alaycılığı görmemek mümkün değildi.

“Sen ciddi ciddi bunların yirmişerlik gruplar halinde asansörlere doluşup üst katlara çıkacaklarını mı düşünüyorsun? Sence bunlar bunu düşünecek kapasiteye sahipler mi?”

Söyleyecek sözüm yoktu. Kız haklıydı.

“Yine de ben yukarıya çıkmaya karar verdim. İster gel, ister gelme...”

Lobideki iç avluya çıkan kapıya yöneldim. Kapıda kısa boyluya rastladım, o da benim gibi son gelişmelerden sonra yukarı katlara çıkmanın daha doğru olacağına karar vermişti.

İç avlu tahminimden de kalabalıktı. Zorlukla insanların arasından sıyrılarak içteki kulenin giriş kapısına ulaştığımda, kızın da arkamdan gelmekte olduğunu fark ettim. İç binanın dıştakine göre nispeten daha küçük lobisindeki insan yoğunluğu tahmin ettiğim kadar fazla değildi.